

vulkánfiber bőröndöt cipelve A. (egy másik A.) lépett a szobába, kivette V. ujjai közül a cigarettát, nagyot szippantott belőle, majd ellihegte, hogy torkig van, hogy próbálják meg együtt, ezúttal végleg szakított az élettársával, Z.-vel, aki, miután A. faképnél hagyta, egy fémcsővel leverte a csillárt a nappaliban, majd bevágódott a kocsijába, és keringeni kezdett a városban, órák teltek el, míg végül lefékezett egy benzinkútnál, és kiugrott a Volkswagenből, hogy egy még parázsló cigarettavéget csippentve fel a földről, ingerülten odarontson egy német lányhoz, aki éppen stopolni próbált a kút kijáratánál, ráförmedt, izgágán hadonászott, csaknem megégetve a parázzsal a megszeppent lány arcát, aztán fáradtan legyintett, visszabotorkált a kocsihoz, a csikket oda-pöckölte egy sötét, lassan növekvő benzintócsa mellé, és szinte szórakozottan, mosolyogva egy falevelet kezdett el bámulni, egy féreg rágta falevelet, amely meg-megrez-zent a könnyű esti szélben...

Kántor Péter

A NAGYNÉNÉM

Rövid tollú,
 öreg, sovány madár,
 frissen fodrászolja,
 csőrét csücsörítve,
 a sietségtől
 billegve szinte,
 gyors léptekkel
 igyekszik, hogy igyekszik,
 a hajnali Lukács uszoda tudja, hogy igyekszik,
 a turistabakancsa tudja, hogy igyekszik,
 a sónehéz medicinlabda tudja,
 hegyesedő két pofacsontja,
 bévül a láthatatlan
 szürke acéllemezekből sodort acélkötél,
 az az acélszürke kötél,
 hetvenhét micsoda év sodorta
 micsoda acélkötél!...
 de még az se! az se tudja, hogy igyekszik
 a metró felé
 a nagynéném.
 Nádszálkarcsú,
 ibolyakék szemű,
 világszép szőke nő.
 Összezárt szájjal,
 egyenes derékkal,
 mint egy jezsuita rendfőnök,

igyekszik át, át, át, át, át,
át a zebrán.
Lazíts már!
Képtelen lazítani,
mindig is képtelen volt lazítani,
mintha a világ nem engedné,
mintha tőle függne,
széthullik-e a világ darabokra,
mert ha egyszer elbáméskodna,
a nap összevissza sütné,
a szél összevissza fújna,
ha egyszer elbáméskodna,
este megint csöngetnének,
elvinnék megint a férjét örökre,
de hiszen már elvitték régen,
hiszen nincs már férje azóta,
megint feldúlnák a lakást, megint
elszállítanák a könyveket,
és nem adnának semmilyen magyarázatot,
vagy csak semmilyen magyarázatot,
és a két kicsi gyerek
nem szabad, hogy tudja,
és nem lehetne sírni,
és nem sirna,
vagy még rosszabb lenne,
emberek jönnének lámpákkal,
bevilágítanának a lelkébe,
faggatnák, mikor tér belátásra,
mikor választ magának új férjet,
mikor választ új eszmét,
hoznának neki új ruhákat,
vagy még rosszabb lenne,
ha csak egyszer is meginogna,
ha tévedne, ha kételkedne,
ha azt kérdezné: most merre?
vagy ha egyszer nem érdekelné,
ha füttyülni tudna mindenre,
de akkor ő már nem ő lenne,
akkor elpattanna az a kötél,
elpattanna, ha lazítana,
ha nem igyekezne szakadatlan,
ha nem hinné, hogy mindennek
célja van és oka van,
igazsága és hamissága,
haszna, kára és értelme,
ha nem hinné, hogy képes rá,
és hogy az ő feladata

istápolni a gyengéket,
 kádba dugni, lecsutakolni,
 és megmutatni nekik,
 megmutatni mindenkinek,
 megmutatni, megmutatni,
 ha nem akarná, ha nem volna
 muszáj neki megmutatni,
 akkor ő már nem ő volna.
 Homlokából fölfele fésült
 rövid, barna tolla
 frissen fodrászolta;
 ahogy elbilleg mellettem sietve,
 öreg madárforma,
 arcából kiáll az orra.

*

Megy a metró felé,
 a Csalogány utca felé,
 csattog a Csalogány utca;
 kis sós pogácsákat fúj a szél,
 fújja egész este, egész éjszaka,
 zörögnek, mint a platánlevelek;
 ezeket a kis sós pogácsákat
 ő süti,
 ő sütötte mindig,
 a születésnapomra.
 „Rólam ne írj soha!”
 Soha, soha,
 csak most az egyszer.

1988–1993. október 25.

SZEPTEMBER VÉGE

Pakol a nyár. Már ég veled!
 Mi bévül bújt, már bennreked.
 Eresztvén a levelek szélnek,
 kis semmiségekről beszélnek.
 Összeverődik, susog, zsémbel
 platánlevél platánlevéllel.
 Egy gesztenyét szedek neked.
 Pakol a nyár. Már ég veled.